

[Fogh Rasmussen]

Så vil jeg godt vende mig til den grundfilosofi, der synes at præge regeringens tanker på dette område.

Arbejdsministeren fremhæver flere steder i sin redegørelse, at når lønmodtagerne skal bære byrder i forbindelse med en løsning af den økonomiske krise, så skal lønmodtagerne sandelig også have en modydelse, og denne modydelse, denne betaling, skal altså være tvungen overskudsdeling. Det turde siges at være en lidt særpræget form for logik. Man kunne jo stille det spørgsmål: hvorfor skal netop lønmodtagerne have en modydelse for at bidrage til løsning af landets problemer? Er der i det hele taget nogen, der har krav på en særlig modydelse for at øve den, jeg havde nær sagt borgerpligt at bidrage til en løsning af landets problemer? Et sådant bidrag bærer lønnen i sig selv i form af større produktion og højere beskæftigelse. Ja, det er faktisk den mest solidariske form for bidrag til løsning af landets problemer, man overhovedet kunne tænke sig. 85 pct. af landets befolkning er lønmodtagere. Det forekommer næsten absurd, at stort set hele befolkningen skal have en særlig modydelse for at være med til at redde sig selv fra større økonomiske ulykker.

Jeg vil da godt sige, at venstre som et liberalt parti naturligvis gerne vil være med til en spredning og en decentralisering af ejendomsretten i samfundet, og vi offentliggjorde i januar et omfattende forslag, som vi har kaldt »Den nære ejendomsret«, men vi vil have det, fordi den personlige ejendomsret til bolig og arbejdsplads indeholder nogle selvstændige kvaliteter, og ikke fordi det skal være en særlig modydelse til nogen for noget, de burde have en egen interesse i at medvirke til.

Vi kan med andre ord slet ikke anerkende selve det udgangspunkt, regeringen har valgt for sit forslag.

Som sagt indeholder redegørelsen intet som helst nyt. Den beskriver i hovedtræk det socialdemokratiske ØD-forslags 3 hovedelementer.

Det første af disse elementer er, at overskudsdelingen skal være tvungen, og at den skal være fælles, som der står. Argumentet er, at når alle lønmodtagere skal bidrage til en afdæmpet lønudvikling, så skal alle lønmodtagere også omfattes af overskudsdeling, men det kunne jo egentlig lede til det nærlig-

gende og ret så aktuelle spørgsmål: hvad så med de grupper, som ikke viser tilbageholdenhed? Skal de også omfattes af en sådan overskudsdeling? Venstre kan ikke gå med til en tvungen overskudsdeling. Vi ønsker en frivillig ordning, hvor vi gennem skattelettelser stimulerer virksomhederne og de ansatte til at etablere lokale ordninger.

Det andet element i socialdemokratiets forslag er, at overskuddet efter skat skal deles med den samme procent i alle virksomheder. Venstre kan hverken støtte, at bidragene beregnes efter skat, eller at de beregnes med en ensartet procentsats. Efter vor opfattelse skal arbejdsgiverbidrag til en frivillig overskudsdeling være fradragsberettigede i den skattepligtige indkomst, ligesom delingsprocenten skal aftales lokalt og variere efter virksomhedstype.

Det tredje element i socialdemokratiets forslag er, at overskudsdelingen skal kombineres med en central fond. Heller ikke det kan venstre støtte. Vi ønsker en spredning og en decentralisering af ejendomsretten og ikke en øget koncentration i en LO-dirigeret central fond.

Jeg kan sammenfatte forskellen på venstres og socialdemokratiets syn på lønmodtagernes medejendomsret på denne måde: hvor socialdemokratiet vil have en tvungen ordning, ønsker vi frivillige ordninger hjulpet frem gennem skattestimulans; hvor socialdemokratiet vil have en såkaldt fælles løsning for alle virksomheder, ønsker vi individuelle ordninger afpasset efter de enkelte virksomheders og lønmodtagernes ønsker og behov; hvor socialdemokratiet vil have en centralistisk ØD-model, ønsker venstre decentrale ordninger; hvor socialdemokratiet vil have en koncentration af kollektiv ejendomsret, ønsker venstre en spredning af den personlige ejendomsret.

Jeg vil godt til sidst give min tilslutning til arbejdsministerens udsagn i redegørelsen om, at »overvindelsen af det danske samfunds kriseproblemer kræver nytænkning.« Det er en erklæring, som vi ganske kan tilslutte os, men det forekommer mig, at regeringen netop ikke præsterer nytænkning, at regeringen trøstigt trasker videre ad de nedtrampede stier. Regeringen og socialdemokratiet er ligesom blændet af en tro på, at det nye kun kan vokse frem ved diktat fra oven. Hvad med lidt nytænkning? Hvad med at prøve at